

РЕШЕНИЕ

№ 1095

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11549** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл./.

Делото е образувано по жалба от 17.11.2023г. на Д. Г. И. с адрес: [населено място],[жк] [улица] вх.А ет.3 ап.9, чрез адвокат Д. Д. АК-С. З. срещу заповед № 513з-10814/02.11.2023 г. на Директора на СДВР, с която на оспорвания е било наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 от ЗДСл.

Жалбоподателката оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради това, че е издадена извън регламентирания срок по чл.94 ал.1 ЗДСл, като посочва дата 20.07.2023 като начална за срока; твърди, че в оспорения акт липсват посочени факти за поведението на жалбоподателката в какво точно се изразява уронването на престижа на държавната служба и поради това, че с подаването на касационна жалба е изпълнила служебните си задължения и описаните в заповедта медийни публикации не зависят от волята на Д. И., като цитатите от касационната жалба са преекспонирани и използваните изрази не представляват обида или клевета спрямо Ц. Ц.; акцентира се върху свободата на изразяването на мнение съгласно чл.39 ал.1 и чл.41 ал.1 от Конституцията и чл.10 от ЕКЗПЧОС; отделно от това се сочи, че съгласно чл.6 ал.2 АПК е нарушен принципа на съразмерност, като моли заповедта да бъде отменена, да бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 2100 лв. съгласно приложеното по делото пълномощно.

Ответникът – Директорът на СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата в съдебно заседание и в писмено становище, депозирано на 20.12.2023г. Посочва, че оспорваната заповед е правилна и законосъобразна като издадена от компетентен орган при условията на чл.92 ал.1 от ЗДСл, при спазване на законовоизискуемата форма и административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон, при съблюдаване на целта на закона, като твърди, че е спазен срока по чл.94 ал.1 ЗДСл и твърди, че процесното нарушение е открито на 09.10.2023г.; мотивите, освен в заповедта, се съдържат и в справка рег. №513з-87689/05.09.2023г., докладна записка №8121р-20400/04.10.2023г. и в приложените към същата писмени документи, поради което моли жалбата да бъде оставена без уважение и прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди изложените в жалбата възражения и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал 2 ГПК във връзка с чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори по делото, че жалбоподателката Д. Г. И. към датата на оспорваната заповед е заемала длъжността „главен юрисконсулт“ в сектор 01 „Административно и правно обслужване“ към отдел „Координация и информационно- аналитична дейност“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ съгласно заповед №8121К-13974/20.11.2019г., считано от 25.11.2019г. /л.216/

Със заповед №513з-6933/20.07.2023г. на Л. Н. в качеството му директор на СДВР, е възложено извършването на проверка на данните, публикувани в публичното пространство, като се установи извършено ли е нарушение от страна на Д. Г. И. по смисъла на чл.89 ал.2 т.5 ЗДСл „неспазване на правилата на Кодекса на поведение на служителите в държавната администрация /КПСДА/. /л.51/, като жалбоподателката е запозната с посочената заповед на 02.08.2023г., видно от подписаната от нея покана за запознаване със заповедта и даване на обяснения- л.54.

Във връзка със заповедта за възлагане на проверка са изискани и приложени кадрова справка-л.170, заверено копие на протокол за запознаване с длъжностната характеристика –л.168 и л.216, заверено копие от протокол за запознаване с КПСДА-л.169 и заверено копие на формулярите за оценка за изпълнение на длъжността от висшите държавни служители с аналитични и/или контролни функции на Д. И. за 2022 и 2023г., като са изискани и приложени заверени копия на материалите по дело №9659/2020г. на СРС 133 състав и КНАХД №8471/2021, адм. дело №516/2022г на АССГ, 19-ти състав и на ВАС №7175/2022 и адм. дело №1573/2022 на АССГ, 3-ти състав., като са приложени и публикации и коментари в публичното пространство относно използваните изрази в касационната жалба от страна на жалбоподателката. /л.59-180/.

На 11.08.2023г Д. Г. И. е изложила обяснения рег. №513р-80425/11.08.2023г. във връзка с връчена и покана №513р-77086/02.08.2023г на СДВР /л.189/.

На 04.09.2023г е изпратена до Директора на СДВР справка №513р-87438/04.09.2023 за извършена проверка по постъпили данни за извършено дисциплинирано нарушение от страна на Д. И. /л.192 и сл./

С докладна записка рег. №8121р-20400/04.10.2023г. относно писмо рег.

№513р-87689/05.09.2023г., на Министъра на вътрешните работи се предлага да вземе решение по същество въз основа на изложените в докладната записка доводи и предложението в справката, дисциплинарното производство спрямо Д. И. да бъде проведено от директора на съответната структура по чл.37 ЗМВР /л.35-46/.

В хода на дисциплинарното производство е изложено становище №513р-103923/24.10.2023г. относно дисциплинарното производство по заповед №513з-6933/20.07.2023г., образувано срещу Д. И. с предложение спрямо нея да бъде наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за осъществено от нея дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.89 ал.2 т.5 ЗДСл вр. чл.28 ЗДСл /нарушение на чл.8 и чл.17 ал.1 предл. първо от КПСДА. /л.31 и сл./ Становището е връчено на Д. И. на 26.10.2023г.

На жалбоподателката е връчена покана рег. №513р-104076/25.10.2023г. за запознаване с материалите във връзка със заповед №513з-6933/20.07.2023г. и даване на писмени обяснения /л.29/.

Във връзка с поканата рег. №513р-104076/25.10.2023г. Д. Г. И. е дала писмени обяснения рег. №513р-105243/27.10.2023г. от. /л.26 и сл./

На 27.10.2023г е проведено изслушване на основание чл.93 ал.1 ЗДСл на Д. И., за което е съставен протокол /л.30/

Със заповед № 513з-10814/02.11.2023 г. на Директора на СДВР- Л. Н., на Д. Г. И. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 за нарушение по чл.89 ал.2 т.5 вр. ал.1 от ЗДСл -„неизпълнение на служебните задължения“ „неспазване на правилата на Кодекса на поведение на служителите в държавната администрация“ /нарушение чл.8 и чл.17 ал.1 предл. първо от КПСДА/ във връзка чл.28 ал.1 ЗДС „При изпълнение на служебните си задължения държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба и да съответства на КПСДА“. В мотивната част на акта е изложено, че Д. Г. И. на 07.07.2023г. като депозирала в АССГ изготвената от нея касационна жалба срещу решение №4132/21.06.2023г. на АССГ, не е изпълнила свои служебни задължения да спазва КПСДА, като чрез действията си не е спазила задълженията си по чл.28 ал.1 ЗДСл и изискванията на чл.8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА- „служителите в държавната администрация не трябва да изразяват лично мнение у .. по начин , който може да бъде тълкуван като официална позиция на администрацията, в която работят“ и „при изпълнение на служебните си задължения ..служителите в държавната администрация следват поведени, което не уронва престижа на държавната служба“. Отделно от това е посочено, че извършеното от И. съставлява дисциплинарно нарушение съставомерно по чл.89 ал.2 т.5 ЗДС- „неспазване на правилата на КПСДА“ във вр. с чл.28 ал.1 ЗДС- „при изпълнение на служебните си задължения ..държавният служител е длъжен да има поведение, което не уронва престижа на държавната служба и да съответства на КПСДА / чл.8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА/ “ /л.9-15/.

Заповедта е връчена на Д. И. на 03.11.2023г. /л.15/

Със заповед №8121з-911/06.06.2023г. Министърът на вътрешните работи възлага на ръководителите на структура по чл.37 ЗМВР да упражняват отделни правомощия на орган по назначаването по служебно правоотношение с държавните служители, в това число да налагат дисциплинарни наказания по чл.90 ал.1 т.1-3 ЗДСл. /л.231/

По делото е приложено удостоверение, видно от което Л. Т. Н. съгласно заповед №8121К-5622/19.06.2023г. на Министъра на вътрешните работи е преназначен на

длъжност директор на СДВР. /л.17/, като е приложена и самата заповед на стр.214 и акта за встъпване в длъжност на Л. Н. /л.215/

Д. И. е ползвала платен годишен отпуск в размер на 3 /три / работни дни за 2023г. в периода 04.08.2023 до 08.08.2023г., вкл., съгласно разрешение на Директора на СДВР Л. Н. /л.16 и л.219/, както и платен годишен отпуск в размер на 2 /два / работни дни за 2023г. в периода 25.09.2023 до 26.09.2023г., вкл., съгласно разрешение на Директора на СДВР Л. Н. /л.46 и л.220/, както и платен годишен отпуск в размер на 3 /три/ работни дни за 2023г. в периода 23.10.2023 до 25.10.2023г., вкл., съгласно разрешение на Директора на СДВР Л. Н. /л.48 и л.221/.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, считано от 17.11.2023г. и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши проверка за законосъобразност на атакувания административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

На първо място, Заповед № 513з-10814/02.11.2023 г. на Директора на СДВР е издадена от компетентен административен орган съгласно чл.92 от ЗДСл - „Дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването“ /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК/, в пределите на неговата власт. В случая съгласно чл.227 ЗМВР заповед за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител се издава от съответния орган по чл.158 ЗМВР, а именно- от Министъра на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице от състава на министерството. Съгласно заповед №8121з-911/06.06.2023г. на Министъра на вътрешните работи, с която той възлага на ръководителите на структура по чл.37 ЗМВР да упражняват отделни правомощия на орган по назначаването по служебно правоотношение с държавните служители, в това число да налагат дисциплинарни наказания по чл.90 ал.1 т.1-3 ЗДСл-т.10 от заповедта /л.231/, Директорът на СДВР е орган, който може да издава заповеди по чл.90 ал.1 т.1-3 ЗДСл за служителите в СДВР. По делото е приложена заповед №8121К-5622/19.06.2023г. на Министъра на вътрешните работи, видно от която Л. Т. Н. е преназначен на длъжност директор на СДВР /л.17/, като е приложен и акта за встъпване в длъжност на Л. Н. /л.215/

На второ място, разпоредбата на чл.97 ал.1 от ЗДСл регламентира изискванията за форма, съдържание и реквизити към заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Според нея дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед и съдържа: трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; дата на издаването; трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; служебните задължения, които са били виновно нарушени; вида и размера на наказанието; правното основание за налагането му.

Оспорената заповед е издадена в писмена форма и съдържа обстоятелствена част, в която са посочени установените от дисциплинарно наказващия орган факти и доказателствата, на които основава фактическите си изводи; индивидуализирани са по

изискуемия начин издателят и адресатът ѝ; определено по вид и размер е дисциплинарното наказание и са отразени правните норми, на които се базира налагането му; заповедта е датирана и подписана.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В тази връзка съдът намира за несъстоятелно възражението, направено в жалбата, че в оспорения акт липсват посочени факти за поведението на жалбоподателката в какво точно се изразява уронването на престижа на държавната служба, тъй като в оспорената заповед ясно е написано, че дисциплинарното наказание „забележка“ се налага на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 за нарушение по чл.89 ал.2 т.5 вр. ал.1 от ЗДСл -„неизпълнение на служебните задължения“ „неспазване на правилата на Кодекса на поведение на служителите в държавната администрация“ /нарушение чл.8 и чл.17 ал.1 предл. първо от КПСДА/ във връзка чл.28 ал.1 ЗДС „При изпълнение на служебните си задължения държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба и да съответства на КПСДА“. В мотивната част на акта е изложено, че Д. Г. И. на 07.07.2023г. като депозирала в АССГ изготвената от нея касационна жалба срещу решение №4132/21.06.2023г. на АССГ, не е изпълнила свои служебни задължения яда спазва КПСДА, като чрез действията си не е спазила задълженията си по чл.28 ал.1 ЗДСл и изискванията на чл.8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА- „служителите в държавната администрация не трябва да изразяват лично мнение у .. по начин , който може да бъде тълкуван като официална позиция на администрацията, в която работят“ и „при изпълнение на служебните си задължения ..служителите в държавната администрация следват поведени, което не уронва престижа на държавната служба“. Отделно от това е посочено, че извършеното от И. съставлява дисциплинарно нарушение съставомерно по чл.89 ал.2 т.5 ЗДС- „неспазване на правилата на КПСДА“ във вр. с чл.28 ал.1 ЗДС- „при изпълнение на служебните си задължения ..държавният служител е длъжен да има поведение, което не уронва престижа на държавната служба и да съответства на КПСДА“ 8чл.8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА/“л.9-15/. Отделно от това в заповедта е посочено и становище №513р-103923/24.10.2023г. относно дисциплинарното производство по заповед №513з-6933/20.07.2023г., образувано срещу Д. И. с предложение спрямо нея да бъде наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за осъществено от нея дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.89 ал.2 т.5 ЗДСл вр. чл.28 ЗДСл /нарушение на чл.8 и чл.17 ал.1 предл. първо от КПСДА. /л.31 и сл./ Становището е връчено на Д. И. на 26.10.2203г. Отделно от това е посочена и справка №513р-87438/04.09.2023 за извършена проверка по постъпили данни за извършено дисциплинирано нарушение от страна на Д. И. /л.192 и сл./

Ето защо следва извода, че в оспорената заповед е посочено изискуемото се от закона описание на нарушението, за които на Д. Г. И. е наложено дисциплинарно наказание "забележка", по начин че то да бъде индивидуализирано и конкретизирано съгласно разпоредбите на ЗМВР и ЗДСл. Съгласно трайноустановената съдебна практика на административните съдилища и ВАС на РБ е възможно мотивите към акта да бъдат изложени и отделно от него, в приобщен към преписката документ на подпомагащ органа служител или помощен орган /в този смисъл е Тълкувателно решение №

16/1975 г. на ОСГК на ВС и в случая тези актове са представени от ответника по делото и приобщени като доказателства.

Разпоредбата на чл. 89, ал. 1 от ЗДСл предписва налагане на наказание на държавен служител, нарушил виновно служебните си задължения. Т. служебно задължение е предвидено в чл. 28, ал. 1 от ЗДСл - при изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба и да съответства на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА). Според чл. 8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА - чл.8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА „служителите в държавната администрация не трябва да изразяват лично мнение у .. по начин , който може да бъде тълкуван като официална позиция на администрацията, в която работят“ и „при изпълнение на служебните си задължения ..служителите в държавната администрация следват поведени, което не уронва престижа на държавната служба“. Неспазването на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация са посочени в чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл като дисциплинарни нарушения. Дисциплинарното наказание "забележка" в случая е наложено за извършено от Д. Г. И. виновно нарушение на чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл - неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Дисциплинарната отговорност се ангажира при доказано дисциплинарно нарушение, което изисква по несъмнен начин да е установено от фактическа страна деянието (действие или бездействие), от обективна страна да е доказана неговата противоправност (обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение), от субективна страна да е налице вина на дееца във връзка с установен правнорелевантен резултат и да е налице причинна връзка между деянието и резултата. Само и единствено при установяване на всички елементи на нарушението от обективна и от субективна страна може да се приеме, че законосъобразно е ангажирана дисциплинарната отговорност на наказаното лице. Достигането до извод за законосъобразност на наложеното наказание предполага даване на надлежно описание на нарушението с всички негови съставомерни признаци. В процесната заповед е налице преценка от дисциплинарно наказващия орган на визираните в чл. 91, ал. 1 от ЗДСл. критерии за определяне на наказанието. Предвид изискването за мотивиране на акта и съобразявайки нормата на чл. 91 от ЗДСл., са обсъдени критериите за определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание, а именно: тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител, поради което се налага извода, че в заповедта за дисциплинарно наказание е обоснован вида на наложеното наказание от страна на дисциплинарна наказващият орган /ДНО/.

На следващо място, в хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на *процедурните правила* от категорията на съществениите, които да са ограничили правото на защита на

оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Съдът приема, че дисциплинарното наказание на жалбоподателката е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл.94 от ЗДСл, съгласно която разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, като се има и предвид разпоредбата на чл.94, ал.3 от ЗДСл, съгласно която от този двумесечен срок следва да бъде изключено времето на ползван законоустановен отпуск. Не следва да бъдат споделени възраженията от страна на жалбоподателя, че срокът е започнал да тече от 20.07.2023-от деня на публикацията във в. „Сега“, доколкото тази дата е посочена в оспорваната заповед и ответникът е узнал за извършените нарушения именно на посочената дата. Действително в оспорваната заповед е посочено, че „производството е образувано по повод публикация във вестник „Сега“ от 20.07.2023г., но установената съдебна практика приема, че по смисъла на чл.94 ал.1, пр.1 от ЗДСл, нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка, заедно с решението на дисциплинарния съвет са предоставени на наказващия административен орган, на когото принадлежи окончателната преценка, дали да наложи дисциплинарно наказание. За най-ранна дата на откриване на дисциплинарното нарушение следва да се счете 04.09.2023г., когато на Директора на СДВР е предоставена справка изх. №513р-87438/04.09.2023 за извършена проверка по постъпили данни за извършено дисциплинирано нарушение от страна на Д. И. /л.192 и сл./. Актът, с който е ангажирана дисциплинарната отговорност на Д. Г. И. е издаден на 02.11.2023г. В периода от 04.09.2023г. до 02.11.2023г. сроковете за налагане на дисциплинарното наказание не са текли на основание чл.94, ал.3 ЗДСл 5 дни общо, когато Д. И. е ползвала платен годишен отпуск в размер на 2 /два / работни дни за 2023г. в периода 25.09.2023 до 26.09.2023г., вкл. и 3 /три/ работни дни за 2023г. в периода 23.10.2023 до 25.10.2023г., вкл.съгласно разрешение на Директора на СДВР Л. Н. /л.46 и л.220 и л.48 и л.221/. В този смисъл е спазен двумесечния срок за издаване на заповедта и наказанието е наложено в двумесечния срок, считано от откриване на нарушението, и в едногодишния от неговото извършване, поради което не са налице основанията за прекратяване на дисциплинарното производство. /В този смисъл Решение №1403/07.03.2022 на АССГ по адм. дело №9775/2021г., Решение №198/23.05.2023г. на АС-Кърджали по адм. дело №62/2023г., Решение №2943/27.04.2015г. на АССГ по адм. дело №6029/2014г.- „В случая като тези практиката приема, че нарушението се счита за открито, когато всички материали от дисциплинарната преписка заедно с решението на ДС бъдат предоставени на органа по чл.92, ал.1 ЗДСл. От този момент той разполага с информация и документация относно релевантните обстоятелства, така че може да прецени дали деянието е дисциплинарно нарушение, да реши дали за него следва да бъде наложено наказание и да определи вида му. Затова срокът по чл.94, ал.1, пр.1 ЗДСл тече от момента, в който съществуват условията за такава преценка (решение № 13917 от 24.10.2013 г. по адм.д. № 185/2013 г. на ВАС, V отд.; решение № 7942 от 12.09.2005 г. по адм.д. № 9877/2004 г. на ВАС, V отд., решение № 684 от

13.01.2012 г. по адм.д. № 13981/2011 г. на ВАС, V отд., решение № 4880 от 14.04.2010 г. по адм. д. № 15230/2009 г. по адм. д. № на ВАС, V отд., решение № 1064/15.07.2013 г. по адм.д. № 1273/12 г., решение № 13422 от 16.10.2013 г. по адм.д. № 2092/2013 г. и др.“/

Следва да се приеме за изпълнено императивното задължение на ДНО по чл.93, ал.1 ЗДСл преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения. На жалбоподателката е връчена покана рег. №513р-104076/25.10.2023г. за запознаване с материалите във връзка със заповед №513з-6933/20.07.2023г. и даване на писмени обяснения по изложеното становище №513р-103923/24.10.2023г. относно дисциплинарното производство. Д. И. е дала писмени обяснения рег. №513р-105243/27.10.2023г. във връзка с поканата рег. №513р-104076/25.10.2023г. С това на етап от дисциплинарното производство, на който са събрани всички доказателства в подкрепа на дисциплинарното обвинение, на служителя е предоставена възможност да предостави обяснение по всеки един от установените факти и обстоятелства, с което надлежно е охранено правото му на защита, каквато е целта на процедурата по чл.93, ал.1 ЗДСл.

На 27.10.2023г е проведено изслушване на основание чл.93 ал.1 ЗДСл на Д. И., за което е съставен протокол от 27.10.2023г. /л.30/, видно то който Директорът на СДВР, в качеството си на ДНО, е изслушал Д. Г. И. във връзка с дисциплинарното производство. Въз основа на изложеното съдът приема за изпълнена процедурата по чл.93, ал.1 ЗДСл, тъй като на служителя са предоставени възможности за обяснения и становище, с което не е ограничено правото му на защита. От жалбоподателя не са представени доказателства и не са наведени нови обстоятелства, които да са налагали провеждането на допълнително разследване от ДНО и събирането на други доказателства.

По тези съображения е спазена разпоредбата чл.93 от ЗДСл, след като в производството държавният служител е участвал самостоятелно и е упражнил правото си да даде сведения и обяснения, като направи съответните доказателствени искания и представи доказателства в защита на своите твърдения. Правото на участие на Д. Г. И. във воденото дисциплинарно производство не е ограничено, не са допуснати съществени процесуални нарушения, наличието на които би обусловило отмяната на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Само в хипотеза на неучастие на засегнатата страна и необсъждането на нейните възражения, обяснения, доказателствени искания, може да доведе до различни изводи и до различно проявление по предмет, обем и съдържание на крайното властническо волеизявление, чрез което се прилага законът от административния орган.

Съдът счита, че заповед № 513з-10814/02.11.2023 г. на Директора на СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на Д. Г. И., е издадена в несъответствие с материалноправните разпоредби съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК.

Дисциплинарната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за това, че на 07.07.2023г. като депозирала в АССГ изготвената от нея

касационна жалба срещу решение №4132/21.06.2023г. на АССГ, не е изпълнила свои служебни задължения да спазва КПСДА, като чрез действията си не е спазила задълженията си по чл. 28 ал.1 ЗДСл и изискванията на чл.8 и чл.17 ал.1 пред. Първо от КПСДА- „служителите в държавната администрация не трябва да изразяват лично мнение у .. по начин, който може да бъде тълкуван като официална позиция на администрацията, в която работят“ и „при изпълнение на служебните си задължения ..служителите в държавната администрация следват поведени, което не уронва престижа на държавната служба“. Отделно от това е посочено, че извършеното от И. съставлява дисциплинарно нарушение съставомерно по чл.89 ал.2 т.5 ЗДС- „неспазване на правилата на КПСДА“ във вр. с чл.28 ал.1 ЗДС- „при изпълнение на служебните си задължения ..държавният служител е длъжен да има поведение, което не уронва престижа на държавната служба и да съответства на КПСДА / чл.8 и чл.17 ал.1 пред. първо от КПСДА/ “.

В случая действително може да се приеме извода за нарушение на КПСДА с използваните изрази в касационната жалба, но следва да се отбележи, че не може да бъде споделен извода на ДНО, че „въпреки, че на Д. И. по време на службата и в МВР не са налагани дисциплинарни наказания, приемам, че е налице виновно поведение с настъпили за СДВР и институцията МВР последствия, тъй като написаната от нея касационна жалба срещу решение №4132/21.06.2023г. на АССГ е станало обществено достояние и мотивите от същата са приети като официална позиция на СДВР“. В случая наказващият орган не е преценил, че написаната от Д. И. жалба е станала обществено достояние не защото жалбоподателката е официализирала съдържанието на касационната жалба, а в резултат на целенасочено поведение от процесуалния представител на насрещната страна по дело 1573/2022 на ААСГ, което поставя под въпрос собственото му етично поведение във връзка с воденото дело пред АССГ, респ. ВАС. В този смисъл се поставя въпроса за необходимостта от баланс между правото на свободата на изразяването на мнение съгласно чл.39 ал.1 и чл.41 ал.1 от Конституцията и чл.10 от ЕКЗПЧОС на процесуалния представител на СДВР в лицето на жалбоподателката Д. И. по настоящото дело и процесуалния представител на Ц. Ц. по дело 1573/2022 на ААСГ. В случая следва да бъде отчетен и факта, че към момента на публикуване на съдържанието на касационната жалба, административното производство по дело №1573/2022 не е приключило, като в този контекст се поставя въпроса за възможност за оказване на влияние върху изхода на спора.

Предвид гореизложеното съдът приема, че процесната заповед е несъответна на материалния закон, поради което следва заповед № 513з-10814/02.11.2023 г. на Директора на СДВР, с която на Д. Г. И. ЕГН 7701110530на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 от ЗДСл е наложено дисциплинарно наказание "забележка", да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и направеното от страна на жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски съдът дължи произнасяне и в тази част на жалбата. По делото е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 2100 лв. /две хиляди и сто лева/, за което е представен договор за правна защита и съдействие с отбелязване, че

сумата е платена при подписване на договора. На първо място следва да бъде отбелязано, че е посочено, че плащането е извършено в брой, но не се представени доказателства в тази насока. Отделно от това, съдът взема предвид, че посоченият размер е прекомерен, като се има предвид, че настоящото производство е едноинстанционно и че същото е разгледано и приключило в едно съдебно заседание, в което упълномощения процесуален представител на жалбоподателката не е взел участие, като е депозирал молба с писмени бележки. Предвид липсата на доказателства за извършено плащане, искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателката следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен съд София-град**, Първо отделение, 21-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № 513з-10814/02.11.2023 г. на Директора на СДВР, по жалбата на Д. Г. И. ЕГН [ЕГН], с която на жалбоподателката, на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 от ЗДСл е наложено дисциплинарно наказание "забележка", като оставя **без уважение искането за присъждане на разноски по делото.**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.124, изр. второ от ЗДСл.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: